

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/6/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6214010042
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slavoj Sendecký
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6214010042.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slavoj Sendeckého a sudcov JUDr. Alojza Palaja a JUDr. Jozefa Ryanta, v trestnej veci obžalovaného P. G., pre zločin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1,2 písm. d) Tr. zák. a iné, na neverejnom zasadnutí dňa 3. februára 2016, o odvolaní obžalovaného ako aj okresného prokurátora, proti rozsudku Okresného súdu vo Veľkom Krtíši zo dňa 07.12.2015 sp.zn. 8T/20/2014 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši zo dňa 07.12.2015 sp.zn. 8T/20/2014 bol obžalovaný P. G. uznaný za vinného, a to zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1,2 písm. d) Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

02.01.2013 asi o 17.00 h telefonicky vylákal bývalú priateľku I. Z., nar. XX.XX.XXXX v obci X., aby prišla pred miestny kostol a priniesla mu jeho CD nosiče, keď menovaná prišla, požiadal ju, aby sa s ním prechádzala po obci, keď odmietla, chytil ju za odev a ruku, aby nemohla odísť, keď prišli pred dom, v ktorom poškodená býva, tak sa obžalovanému vytrhla a chcela vbehnúť na dvor domu, pri bráne ju obžalovaný chytil za ruku, nedovolil jej odísť, poškodená mala strach, preto sa nebránila, keď poškodená chcela vybehnúť pred osobné vozidlo, ktoré prechádzalo náhodne okolo, obžalovaný poškodenú sotil odzadu na zem, ležiacu poškodenú niekoľkokrát udrel rukou po chrbte a ramenách, vyhrážal sa jej: „ak sa ešte raz o niečo také pokúsiš, zahluším ťa palicou“, pričom v ruke držal baseballovú palicu, obžalovaný žiadal, aby poškodená s ním odišla do F., poškodená pod zámienkou vošla do pohostinstva Buriš vo X., pracovníci pohostinstva privolali hliadku polície, ktorá zabránila obvinenému v ďalšom protiprávnom konaní, poškodená neutrpela zranenia, ktoré by vyžadovali lekárske vyšetrenie.

Za to mu bol uložený podľa § 183 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. a) Tr. zák., § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák., § 46 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. bol obžalovaný pre výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. a § 74 ods. 1 Tr. zák. mu bolo uložené aj ochranné protialkoholické a protitoxikomanické liečenie ambulatnou formou.

Naproti tomu obžalovaný v časti skutku, kde sa mu kladie za vinu, že dňa 02.01.2013 asi o 17.00 hod. požiadal poškodenú, aby mu vydala svoj mobil, keď odmietla, vytiahol zo svojho odevu baseballovú palicu a telefón poškodenej z vrečka nohavíc zobral, čím mal spáchať zločin lúpeže podľa § 188 ods.

1,2 písm. d), e) Tr. zák. bol podľa § 285 písm. a) Tr. por. v tejto časti spod obžaloby oslobodený, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie okresný prokurátor, ako aj obžalovaný.

Okresný prokurátor v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že s rozhodnutím prvostupňového súdu nemôže súhlasiť, nakoľko uvedený rozsudok považuje za nezákonný, pretože na jednej strane súd prvého stupňa obžalovaného uznal vinným zo zločinu obmedzovania osobnej slobody podľa § 188 ods. 1,2 písm. d) Tr. zák. a z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák. a zároveň o tom istom skutku rozhodol, že obžalovaného oslobodzuje podľa § 285 písm. a) Tr. por. za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1,2 písm. d), e) Tr. zák. Okrem toho podľa § 36 písm. a) Tr. zák. priznal obžalovanému aj poľahčujúcu okolnosť, lebo podľa jeho názoru páchatel mal spáchať trestný čin v ospravedliteľnom silnom citovom rozrušení. Poznamenal, že obžalovaný v zápisnici o výsluchu uviedol pred vyšetrovateľom, že po skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania, sa podrobil v priebehu roka 2013 liečenia na závislosť na drogy a alkohol v Psychiatrickej nemocnici v B., ďalej, že z drogových látok užíval marihuanu, pervitín a hašiš a tiež látku herbal. Dodal, že obžalovaný sa priznal, že pred spáchaním skutku užíval marihuanu. Podľa názoru okresného prokurátora, v danom prípade uvedenú poľahčujúcu okolnosť za daných okolností nemožno obžalovanému priznať.

Zdôraznil, že poškodená pri výsluchu uviedla, že obžalovaný sa nikdy pred tým agresívnym spôsobom voči nej nesprával, a preto nemožno konštatovať, že by obžalovaný bol v čase skutku v silnom citovom rozrušení, práve naopak, z dôkazov možno vyvodiť, že obžalovaný bol pod vplyvom návykových látok.

Okrem toho namietol aj právnu kvalifikáciu konania obžalovaného, keď v obžalobe bol skutok kvalifikovaný v jednočinnom súbehu aj ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák. a v napadnutom rozsudku je protiprávne konanie obžalovaného kvalifikované ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák. Poukázal na výpoveď poškodenej, ktorá jednoznačne uviedla, že obžalovaný sa jej vyhrážal baseballovou palicou a keď stala zo zeme, obžalovaný ju na zem sotil. Podľa prvostupňového súdu obžalovaný sa zmocnil oboch telefónov poškodenej bez toho, aby sa dopustil akéhokoľvek trestného činu, ale sám na hlavnom pojednávaní sa priznal, že ohmatával odev poškodenej a takýmto spôsobom jej telefóny odcudzil. Poškodená pritom jednoznačne uviedla, že sa jej vyhrážal zbraňou - baseballovou palicou, keď mu neodovzdá telefóny. Rovnako vypovedala svedkyňa aj v priebehu prípravného konania. Vtedy uviedla, že obžalovaný vytiahol opäť baseballovú palicu a so zbraňou v ruke sa jej vyhrážal a následne si telefóny zobral bez toho, že by mu ďalej bránila v odcudzení telefónov.

Súčasne tiež poukázal aj na výpoveď svedkyne B. K., podľa ktorej mal obžalovaný pozitíve nejaké návykové látky, pretože v stave podnapitosti nebol a aj svedkyňa sa vyhrážal zabitím so zbraňou v ruke, ak zavolá políciu. Okrem toho mal v ruke baseballovú palicu.

Navrhol, aby Krajský súd v Banskej Bystrici napadnutý rozsudok ako nezákonný zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu podal aj obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch uviedol, že zotráva na tom, ako vyhodnotil celý skutkový stav súd prvého stupňa. Nesúhlasil však, že v konaní obžalovaného súd vzhliadol zločin obmedzovania osobnej slobody, t.j., chránenej osobe mal brániť užívať osobnú slobodu. Poznamenal, že právna teória nemá dostatočnú definíciu, v čom spočíva užívanie osobnej slobody z hľadiska trestného práva, teda, či má ísť o ľudské práva tak, ako vyplývajú z Deklarácie ľudských práv alebo osobnou slobodou z hľadiska objektívnej stránky treba rozumieť slobodné rozhodovanie o svojom správaní sa za každých okolností. V ďalších dôvodoch odvolania rozanalyzoval skutok z hľadiska bránenia užívania osobnej slobody, pričom poukázal na to, že k udalosti došlo v podstate už vo večerných hodinách, keď je slnko zapadnuté, teda je tma, avšak aj napriek tejto skutočnosti poškodená súhlasila s návrhom obžalovaného a vyšla z priestorov svojho bytu von, ba dokonca na neho aj čakala, pričom malo podľa obžaloby ísť o telefonické vylákatie, t.j. mala sa predstierať určitá verzia, ktorej poškodená uverila. X. osobu von s poznámkou, že má priniesť obžalovanému CD nosiče, nemožno kvalifikovať slovom vylákať. Okrem toho poškodená vo svojich výpovediach uviedla, že ju požiadal, aby sa prechádzali po obci, chytil ju za odev a ruku, avšak

neuvádza, akým spôsobom. Samotné chytenie za ruku je obojstranná záležitosť, pretože z výsledkov dokazovania vyplynulo, že sa držali za ruky a prechádzali sa po dedine. Tiež jej nebránil v tom, aby mohla odísť, i keď je pravdou, že mal záujem o poškodenú, najmä, o obnovenie ich predchádzajúceho citovaného vzťahu, takže určité nahováranie, určité pôsobenie na city poškodenej boli z jeho strany do istej miery pochopiteľné, ale takéto jeho konanie nedosahuje ani úroveň priestupku. Zdôraznil, že nebránil poškodenej užívať osobnú slobodu, poškodenú nechytí za odev a ruku, aby nemohla odísť a táto skutočnosť nie je ani jednoznačne preukázaná z výpovede poškodenej a ani z výpovede jeho samotného. Namietal aj právnu kvalifikáciu prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák., pretože on iného hrozbou násillia nenútil, aby niečo opomenul. S časťou rozhodnutia, ktorým bol oslobodený zo zločinu lúpeže, tak v tejto súhlasil so závermi prvostupňového súdu.

Výrok prvostupňového rozsudku, ktorým mu bolo podľa § 73 ods. 2 a § 74 ods. 1 Tr. zák. uložené ochranné protialkoholické a protitoxikomanické liečenie, odvolaním nenapáda.

K dôvodom odvolania okresného prokurátora sa obžalovaný aj písomne vyjadril s tým, že nie sú v jeho prípade žiadne dôvody na to, aby bol odsúdený z trestného činu lúpeže, pretože pri tomto zločine ide o kvalifikované násillie a jednoznačný úmysel, že toto násillie bude použité s úmyslom zmocniť sa cudzej veci, avšak žiadne násillné konanie vo vzťahu k zmocneniu mobilných telefónov z jeho strany nie je prezentované a tieto okolnosti nevyplývajú ani z výpovede poškodenej a dokonca ani zo samotnej pôvodnej skutkovej vety obžaloby. V tomto smere považuje odvolanie prokurátora za nedôvodné, nakoľko nenastala nezákonnosť rozsudku, a preto navrhol odvolanie prokurátora, ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že konanie, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku trpí podstatnou chybou, ktorú nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí a z tohto dôvodu rozhodol o odvolaní okresného prokurátora, ako aj obžalovaného na neverejnom zasadnutí v zmysle § 326 ods. 1 písm. b) Tr. por. Na základe tohto postupu zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je založené na neúplnom skutkovom zistení, vyplývajúcom z nedostatočne vykonaného dokazovania. Vo veci bude potrebné dôkazy opakovať, prípadne vykonať ďalšie dôkazy, ktorých vykonávanie pred odvolacím súdom by znamenalo nahrádzať činnosť súdu prvého stupňa.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por., orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por., orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por., ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Z týchto ustanovení Trestného poriadku možno vyvodíť, že každý výrok rozsudku, ktorý obsahuje odôvodnenie, musí byť odôvodnený stručne, ale presvedčivo, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Musí vychádzať z hodnotenia dôkazov v intenciách § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i

v ich súhrne, nezávisle od toho, či dôkazy obstaral súd, prokurátor, policajt, alebo obvinený, či jeho obhajca.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) d) Tr. por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok:

- pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona.

K pochybeniu zo strany prvostupňového súdu v danej trestnej veci došlo z týchto dôvodov:

Z ust. § 285 Tr. por. vyplýva, že súd môže obžalovaného oslobodiť z dôvodov tam citovaných pre skutok, ktorý je uvedený v obžalobe. Skutok zahrnutý v tzv. skutkovej vete musí vyjadriť všetky skutkové okolnosti významné z hľadiska použitej právnej kvalifikácie. Totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho podstata, ktorá spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Podstata skutku teda spočíva v účasti obžalovaného na určitej udalosti, vo vonkajšom svete, ktorá je uvedená v obžalobnom návrhu a z ktorej vznikol následok uvedený v obžalobe. Tak účasť obžalovaného, ani následok, ktorý tým bol spôsobený, nemusia byť úplne zhodné, stačí, ak sú aspoň z časti zachované v rozhodnutí súdu (na základe výsledkov vykonaného dokazovania) v porovnaní s obžalobou. Podstata skutku preto nebude porušená, ak sa zmenia okolnosti, týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia. Súdu nič nebráni ani v tom, aby na základe vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní buď upravil skutkovú vetu a na to nadväzujúcu kvalifikačnú úpravu žalovaného činu v prospech obžalovaného, poprípade ho v zmysle ust. § 285 Tr. por. oslobodil, ale nie je v súlade so zákonom, ak obžalovaného na jednej strane uzná za vinného a na strane druhej z toho istého konania ho oslobodí. Súd totiž vždy musí rozlišovať medzi skutkom a trestným činom. Skutok ako pojem procesného práva vyjadruje udalosť vo vonkajšom svete, vyvolanom človekom. Trestný čin ako hmotnoprávny pojem je súhrnom skutočností, ktoré naplňajú znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu a podmieňujú trestnú zodpovednosť páchatel'a činu.

Súd teda nemôže obžalovaného z časti skutku oslobodiť a zároveň ho uznať vinným ako v tomto prípade, pretože po vecnej stránke ide o rozhodnutie zmätočné, vydané v rozpore s Trestným poriadkom.

Ďalším pochybením je znenie právnej vety prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák., pretože objektívna stránka tohto prečinu spočíva vo vyhrážaní sa inému smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, a to takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu. Jedná sa teda o aktívne konanie páchatel'a. Teória trestného práva opomenutie síce pripúšťa, avšak k takémuto konaniu môže dôjsť len výnimočne (v praxi sa to vyskytuje veľmi vzácné), čo v danom prípade neplatí, resp. čo nie je tento prípad.

Súd prvého stupňa na rozdiel od obžaloby konanie obžalovaného okrem iného prekvalifikoval zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1,2 písm. b) Tr. zák. na prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 Tr. zák. aj s výkladom, čo ho viedlo k takémuto postupu.

Aj keď jeho rozbor konania zo strany obžalovaného v tomto smere je podrobný, súd v ňom opomenul zvážiť základný rozdiel medzi týmto trestným činom, ktorý je, že páchatel' nesmie vyhrážkou požadovať žiadne protiplnenie za to, ak svoju vyhrážku nezrealizuje. Vtedy totiž už nejde o menej závažný trestný čin (prečin) nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zák., ale o závažnejší trestný čin (zločin) vydierania podľa § 189 Tr. zák., resp. o niektorý iný trestný čin podľa druhej hlavy osobitnej časti Trestného zákona, ktorý je vo vzťahu k trestnému činu vydierania vo vzťahu špeciality (viď aj R 25/1983).

Aj keď oslobodzujúca časť napadnutého rozhodnutia, ako je už vyššie uvedené, je zmätočná, odvolací súd k tomuto uvádza nasledovné:

Podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., zločinu lúpeže sa dopustí páchatel', ktorý proti inému použije násilie, alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, pričom za takéto konanie sa potrestá na trest odňatia slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa ods. 2 predmetného ustanovenia, odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v ods. 1 písm. d), na chránenej osobe.

Objektívna stránka tohto trestného činu spočíva v použití násilia alebo hrozby bezprostredného násilia ako prostriedku na prekonanie kladeného alebo očakávaného odporu napadnutej osoby. Pod násilím sa rozumie použitie fyzickej sily na prekonanie alebo zamedzenie kladeného alebo očakávaného odporu. Nie je podmienkou, aby napadnutý kládol odpor, napríklad, keď si je vedomý fyzickej prevahy útočníka alebo útočníkov a z obavy pred ďalším násilím, odpor radšej vôbec neprejavuje a úplne sa podrobuje vôli páchatel'a. Násilie spravidla smeruje proti tomu, kto má vec pri sebe. Trestný čin lúpeže je oproti ostatným trestným činom druhej hlavy osobitnej časti Trestného zákona špecifický v tom, že má kumulatívne dva primárne objekty. Je tu chránená osobná sloboda v zmysle slobody rozhodovania a majetok, ktorého sa páchatel' chce zmocniť.

Zmocnením sa veci treba rozumieť, ak páchatel' získa možnosť voľne s vecou nakladať s vylúčením toho, kto mal vec doposiaľ vo svojej moci. O zmocnenie veci nejde len vtedy, ak ju páchatel' napadnutému sám odníme, ale i vtedy, ak mu ju napadnutý pod vplyvom násilia alebo hrozby bezprostredného násilia sám vydá. Pritom nie je rozhodujúce, či si páchatel' chcel vec privlastniť alebo ju len prechodne užívať, poprípade inak s ňou naložiť, napríklad odnieť inej osobe, zničiť ju a podobne.

Násilie spravidla smeruje proti tomu, kto má vec pri sebe. Násilie proti osobe je predovšetkým útok priamo proti telu napadnutého, aj keď nemá za následok ujmu na zdraví. Násilie však môže smerovať aj proti inej osobe alebo veci, pokiaľ je prostriedkom nátlaku na vôľu poškodeného, hoci prípady spáchania lúpeže použitím násilia na veci sa v praxi temer nevyskytujú. Z hľadiska naplnenia formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu lúpeže, intenzita násilia nerozhoduje.

Násilie alebo hrozba bezprostredným násilím musia byť uskutočnené pred zmocnením sa veci. Ak sa páchatel' bezprostredne po zmocnení veci pokúša uchovať si túto vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násilia, nejde o lúpež, ale o krádež.

Súd prvého stupňa ako hlavný dôvod oslobodenia obžalovaného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1,2 písm. d), e) Tr. zák. argumentoval tým, že na jednej strane poškodená nepreukázala, že by obžalovaný na jej osobu pôsobil násilím alebo hrozbou bezprostredného násilia predtým, ako sa zmocnil mobilu a na strane druhej pripustil, že obžalovaný sa dostal k jej mobilu takým spôsobom, že ju zvonku po šatstve ohmatával, či má u seba mobil a keď zistil, že áno, tak jej ho zobral.

Z obsahu možno teda vyvodiť, že obžalovaný sa k mobilu poškodenej dostal protiprávnym konaním. Ak takýmto konaním podľa názoru prvostupňového súdu nenaplnil skutkovú podstatu trestného činu lúpeže ešte neznamená, že jeho konanie nenaplnia zákonné znaky iného trestného činu, napríklad trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1,2 písm. c) Tr. zák.

Záverom odvolací súd poznamenáva, že poľahčujúcu okolnosť v zmysle ust. § 36 písm. a) Tr. zák. - teda, že páchatel' páchal trestný čin v ospravedliteľnom, silnom, citovom rozrušení, možno páchatel'ovi pri ukladaní trestu priznať len vtedy a v takom prípade, ak takéto citové rozrušenie nemalo pôvod v užití alkoholu alebo iných omamných alebo psychotropných látok predtým, ako došlo k protiprávnemu konaniu.

Keďže odvolanie okresného prokurátora, ako aj obžalovaného, bolo v danej trestnej veci dôvodné a rozsudok prvého stupňa v podstate nepreskúmateľný, odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Po vrátení veci odvolacím súdom, prvostupňový súd opätovne vykoná dokazovanie v predmetnej trestnej veci, odstráni nedostatky vyššie naznačené, vysporiada sa s argumentáciou tak okresného prokurátora, ako aj obhajoby, vyhodnotí dôkazy v zmysle Trestného poriadku a následne vo veci rozhodne. Odvolací súd zároveň upozorňuje na znenie ust. § 327 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého súd, ktorému vec bola vrátená

na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Odvolací súd zdôrazňuje, že ide o vec väzobnú, a preto súd prvého stupňa je povinný konať bezodkladne, to znamená bez zbytočných prieťahov.

Dôvody väzby u obžalovaného tak, ako to uzavrel súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí zo dňa 18.08.2015 sp.zn. 8T/20/2014 existujú aj v tomto štádiu konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.